

?Vèncer la violència de gènere, en primera persona: «Es pot sortir de l'infern»

Dues dones víctimes de maltractaments expliquen a NacióGarrotxa com van deixar enrere una relació tòxica que les va portar a replantejar-se la vida

Dues víctimes de violència de gènere expliquen la seva història a NacióGarrotxa | Martí Albesa

Fa vuit anys que la **Carme** es va separar del seu marit. **Ho va fer després de patir maltractaments psicològics durant un llarg període.** Un dia va trobar-se malament, va anar al metge i li va acabar explicant tot. Amb la seva ajuda va fer el pas de marxar de casa i endur-se els seus fills. Ara viu sola amb una ordre d'allunyament que li dona certa seguretat, però fins fa poc encara mirava enrere quan caminava pel carrer.[nointext]

L'**Iris**, igual que la Carme, també viu a Olot. **Va patir maltracte psicològic i agressions durant els tretze anys** que va estar casada amb el seu marit. Va arribar el dia que va dir prou i també va decidir marxar amb els seus fills. Fa un any i mig que viu a la capital de la Garrotxa amb una ordre d'allunyament que no permet que el seu exmarit s'acosti a menys de 50 quilòmetres d'ella. [intext1]

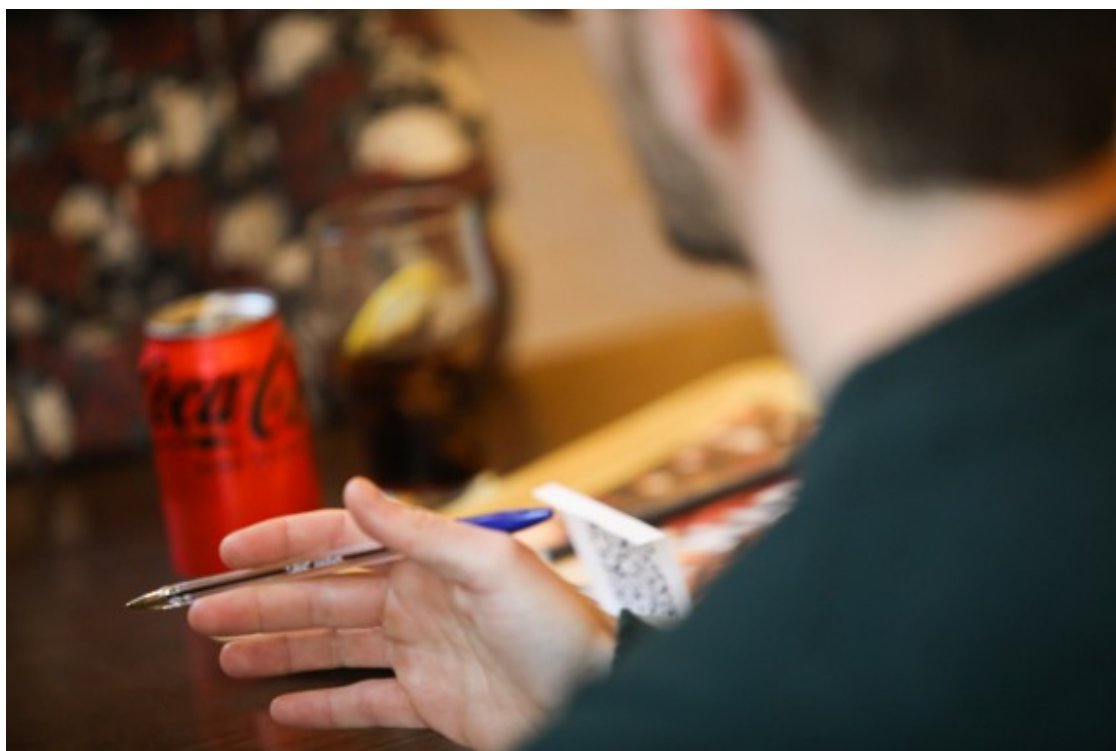
Totes dues son exemples de superació. **Son dues dones que han pogut escapar-se de la violència masclista**, però n'hi ha que no ho aconsegueixen. Aquesta entrevista i el seu testimoni és un relat d'esperança. Elles mateixes han viscut la por, la ràbia, la inseguretat i el perill que suposa la violència de gènere, però també elles mateixes descriuen a **NacióGarrotxa** la força, l'esperança i l'apoderament que les ha portat a viure una nova i pròpia vida.

[intext2]

- Com recorda la situació i el moment en què vas dir prou?

- **I:** Amb por i tristesa. També amb la falta de valentia que tenia per no fer el pas. Penses moltes vegades "on vas amb fills?". Si anessis sola aniries sota el pont, però la responsabilitat dels fills és molt gran. Tot té el seu moment i en aquell moment dius prou, ja no puc més, passi el que passi me'n vaig. Ho recordo amb ràbia i molta incomprensió per part de famílies i amistats. Quan passen aquests casos sempre et fan sentir culpable que has fallat o no has donat suficient. En el meu cas, això ho he viscut des de la meva pròpia família. He tingut molt poc suport. Només em va ajudar el meu pare.

Tant la Carme com l'Iris han volgut mantenir el seu anonim i els noms son falsos. *Foto: Martí Albesa*

- Com arriba el dia que diu prou?

- **C:** No oblidaré mai el dia. Me'n recordo molt. Sabia que havia de marxar de casa, deixar-ho tot i sortir amb els fills. Era molt difícil perquè cap agència immobiliària confiava en mi. Tinc nòmines, però no tinc contracte fix i em veien sola amb tres fills. Vaig estar buscant molt perquè havia de marxar d'allà, si no explotava. Un dia vaig trobar-me malament, vaig anar al metge i vaig plorar molt. El metge em va demanar què em passava i li vaig dir que necessitava marxar de casa i no tenia lloc on anar. Gràcies a Déu, el metge em va ajudar i em va dir que tornés el pròxim dilluns. Quan hi vaig anar, a la consulta hi havia una treballadora social. Al cap de tres dies tenia un pis amb contracte de lloguer. Vaig estar molt contenta i va ser un dia molt especial per mi. Era la primera vegada que li explicava a algú què estava passant. Ni la meva mare ho sabia.

[noticiadiari]10/27322[/noticiadiari]

- Hi havia por?

- **C:** Molta. Perquè quan decideixo marxar ell ho sap. Cada dia em deia que marxés de casa i li responia que estava buscant pis. No s'ho creia i em deia que només parlava. El dia abans de marxar em va preguntar quan me n'anava i li vaig dir demà. Ell es pensava que només eren paraules, però l'endemà vaig agafar els tres fills i vaig marxar.

[intext3]

- **En el seu cas Iris com va aconseguir fer el pas?**

- **I:** Va ser el millor dia de la meua vida. Allà vaig descobrir la meua pròpia força, el que m'havien negat durant molts anys. Ell em deia que tot el que hi havia al pis era seu perquè era l'únic que treballava. Vaig posar-me a treballar en secret i un dia va saber-ho. Vam tenir una discussió molt gran davant els meus fills. Al veure la seva cara, vaig fer fora el meu marit de casa. Em va amenaçar d'agredir-me i allà vaig pensar "davant els meus fills no". Al cap de tres dies ja tenia la notificació del divorci. A partir d'aquí va començar un altre infern perquè no sabia on anar jo sola perquè sempre m'havia dit que no era ningú sense ell. Però li vaig demostrar que no, que fos com fos jo me'n sortiria. El meu pare va ser qui em va ajudar i qui va veure que m'havia convertit en un zombi i passava els dies com si estigués a la presó. Vaig dir que no podia més. Quan vaig tancar la porta de casa el dia que vaig marxar, vaig posar-me a plorar. Els meus fills es van acostar i em van dir que sempre estarien amb mi. Això em va donar la força per dir-me que podia amb tot. A vegades ens oblidem de nosaltres, perquè sempre hem estat pensant en els de més. A mesura que passen els anys, veig que cal ser egoista, que si tu no estàs bé, no pots cuidar de ningú. Aquell dia va ser un nou ressorgir.

- **Fan el pas de marxar de casa. Comença una vida nova. Però ni molt menys s'acaba el malson.**

- **I:** Després de fer el pas també vaig tenir molta por i incertesa. Què fa una dona sola amb tres fills? On vas? És molt complicat. Vaig marxar amb una motxilla, agafada de tres infants i a l'aventura. Amb poc temps vaig aconseguir un treball, un pis i una nova vida.

El periodista Pau Masó entrevistant l'Iris i la Carme. Foto: Martí Albesa

- Quin va ser el principal temor que van haver de superar?

- **I:** La incertesa al futur. Por a recuperar la teva autoestima i la vàlua com a persona, ja que, quan te l'han atacat tant, no ets ningú i respires perquè no tens més remei. Vaig agafar una fòbia molt gran a sortir al carrer perquè havia tornat a veure el meu exmarit alguna vegada i m'havia cridat. Em va costar molt fer aquest pas i tornar a confiar en mi. Crec que fer el pas és recuperar la teva autoestima i vàlua com a dona. Valem molt, encara que ens diguin que no. Crec que aquesta va ser la meva gran por: tornar a ser jo mateixa.

- **C:** Jo vaig tenir por que em matés a mi o als fills. Aquesta era la por més gran. Tenia molta por de tornar-lo a trobar. Caminava pel carrer i mirava tota l'estona enrere. Fins fa poc, encara desendollava l'interfon de casa perquè cada vegada que algú trucava pensava que era ell. Alguna vegada havia vingut i havia trencat la porta.

- Encara viuen amb por?

- **C:** Ara visc amb ràbia i cansament. Tinc molta responsabilitat per tirar endavant la meua vida i la dels meus fills. En el moment que vaig fer el pas em sentia molt forta. Vaig marxar de casa cobrant 600 euros i sense res més. Em vaig sentir molt forta en aquell moment, però ara em sento cansada. Abans tenia el cor molt fort.

- **I:** En el meu cas he superat la por, però la ràbia no. Quan em ve la ràbia és com si m'encengués. Ara he aconseguit tenir amb ell una situació decent, però és veure'l i penso "maleït el dia que et vaig conèixer". No l'he perdonat perquè tot el que he viscut ha marcat la persona que soc ara, però la ràbia no l'he oblidat. I la ràbia no és cap a ell, sinó cap a mi per haver consentit tantes coses, per no haver tingut la força necessària per haver dit prou. A vegades em sento decebuda amb mi mateixa.

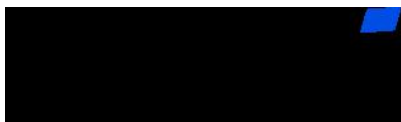
"Vaig estar entre desaparèixer o solucionar la meua vida"

- Penseu per què no vau fer el pas abans?

- **I:** Sí. Però crec que no estava preparada, que no era el moment. Tot té el seu moment, si ho hagués fet abans, potser les coses no haurien anat com han anat ara. No em penedeixo d'haver esperat el moment de tenir la força personal per dir el que no puc dir. Vaig haver de decidir entre el matrimoni o la vida. I aquest va ser el meu moment. Vaig estar entre desaparèixer o solucionar la meua vida.

- Què va fer que no ho expliquessin a ningú?

- **I:** La por que et jutgin. La societat marca que tu et cases per tota la vida i s'ha d'acceptar tot perquè t'has casat. Doncs estàs molt equivocada. Quan la persona perd la seva personalitat i vàlua, no hi ha matrimoni que valgui. Davant de tot, el matrimoni és respecte. I quan es perd el respecte ja no hi ha matrimoni ni amor. De l'amor a l'odi hi ha un pas, i és veritat. I moltes vegades ens diuen que som males mares i dones; doncs no, he patit maltractament, per què he d'aguantar? A mi ell m'ha demanat una segona oportunitat, però les persones no canvien. Cal tallar de soca-rel. És por al prejudici i que diguin que ho has fet malament.

- S'han sentit culpables?

- I: Sí. La culpa sempre hi és. Quan veuen una mare divorciada la gent pensa què haurà fet i si haurà anat amb altres. No vull ningú més a la meua vida, he quedat prou escarmentada. Fins i tot, et fa por obrir-te a algú perquè a la persona que estimaves et vas obrir i mira com t'ho va pagar.

Imatge durant l'entrevista a l'Iris i la Carme. Foto: Martí Albesa

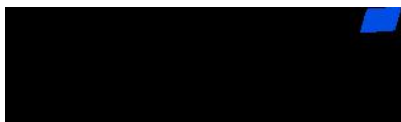
- Es pot tornar a confiar en una altra parella?

- I: Ho vaig intentar i era més tòxic que la primera vegada. No vull gelosia ni desconfiança, no vull res més d'això a la meua vida, ho he viscut molt de temps i no et venen ganes de conèixer algú. Tinc por de tornar a obrir el meu cor i torni a passar el mateix.

C: Sé que hi ha homes bons, però jo tampoc no puc tornar a confiar.

- Què creuen que les va ajudar més a l'hora de fer el pas?

- I: La millor ajuda ets tu mateixa. Tenir el valor i coratge de deixar-ho enrere. Hi ha vegades que les persones no et donen la mà i et sents sola i indefensa. Si no treus forces de tu mateixa, no vas enlloc, per molt que et vulguin ajudar. Només et tens a tu. Cal recuperar la teua vàlua i força, treure coratge d'on no n'hi ha.

- El Consorci d'Acció Social de la Garrotxa té el Servei d'Informació i Atenció a la Dona (SIAD). L'han utilitzat? Us ha ajudat?

- I: Ha estat una molt bona ajuda. Les teràpies i consells que m'han donat m'han ajudat molt.

- C: A mi també. La veritat és que sí. És una ajuda molt necessària. Perquè si no, no ho parles amb ningú.

- I: L'ajuda del Consorci és molt enriquidora perquè aprens d'altres companyes. És que et quedes sense amigues. És el perjudici. Totes estan feliçment casades i moltes vegades et sents sola i per això cal treure coratge. Sent jo la víctima, m'he sentit sola.

"Amb el meu testimoni vull que ningú torni a passar pel que jo vaig viure"

- Com ho han tractat amb els fills? Com ho van viure?

- C: Ells ho veuen tot.

- I: A mi em van dir que em feien costat, però com diu ella, ho veuen tot.

- C: A més, ho recorden i em pregunten per què estava amb ell o perquè m'hi vaig casar.

- I què els hi diu?

- C: Que ho vaig fer per ells i que vaig esperar que canviés, però no va ser així.

- En parlen amb els seus fills d'aquest tema?

- I: Sí, i son ells els que pregunten. Tot i ser petits, recorden moltes experiències i demanen perquè vaig deixar que passés tot plegat.

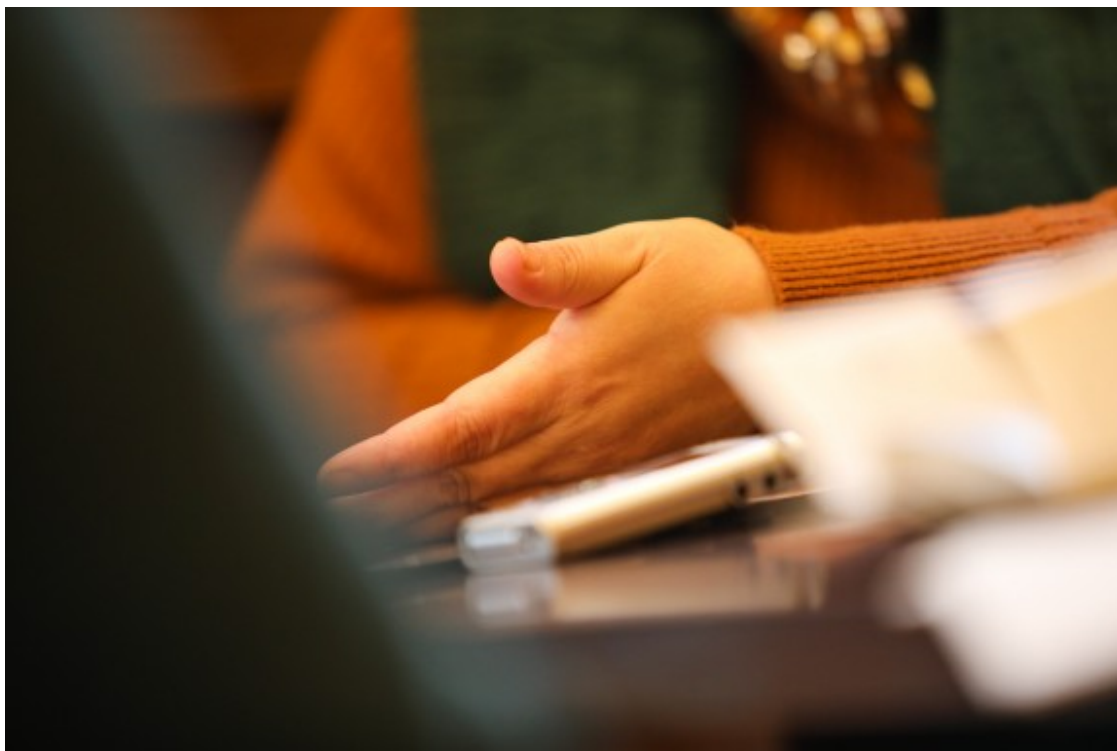
- Què en passen de la justícia?

- I: Crec que és injusta moltes vegades. Hi ha persones que no els hi concedeixen ordres d'allunyament o altres que surten impunes.

- Han denunciat alguna vegada?

- C: Moltes vegades. Quan estava amb ell mai vaig trucar la policia. El primer dia que vaig marxar de casa vaig denunciar-lo perquè no em deixava tranquil·la. Denunciar m'ha permès tenir una ordre d'allunyament, tot i que tampoc visc del tot segura.

- I: Jo no he denunciat pels meus fills, ho reconec.

L'Iris va estar tretze anys patint maltractament psicològic i físic Foto: Martí Albesa

- Per què han decidit explicar la seva història i fer aquesta entrevista?

- **C:** Perquè no vull que a cap dona li passi el que m'ha passat a mi. Si la dona veu que el seu marit no és bo, ha de dir adeu. No pot esperar que ell canviï.

- **I:** En el meu cas, he decidit explicar-ho per tancar una pàgina de la meua vida i per ajudar altres companyes a dir-los-hi que es pot fer el pas. La força està en tu. No s'han de deixar intimidar. Amb el meu testimoni vull donar força perquè ningú hagi de tornar a passar el que jo he hagut de viure. Les dones som lliures de tenir la nostra vida, de ser felices, de riure i plorar, de tenir el control i no ser controlades. Cadascú és amo del seu propi destí. Es pot sortir de l'infern.

- Quin seria el missatge que volen fer arribar?

- **I:** Que busquin ajuda. Que no estan soles i que sempre hi ha algú que et donarà la mà, però que sàpiguen que la força i el coratge està en elles mateixes. No podem passar el temps esperant que ell canviï; adeu. Es pot viure i hi ha força per fer-ho. No estan soles.

- Què els hi dirien als homes?

- **C:** Que haurien de ser responsables.

- **I:** Que ningú és propietat de ningú. Es pot estimar sense condicionar. L'amor és donar les, no tallar-les.